

Սայաթ Նովա

Հրնդկաց քաղաքիցը հանած

Հնդկաց քաղաքիցը հանած, ջավահիր քար արմանալու,
Ինչի դիաչիս նաղըշ կոնիս, օսկե փարգալ արմանալու.
Ամեն մարթ չի կանա ճարի շահով շրքար արմանալու.
Մարթ հիդրդ չի կանա խոսի, Բոստոմի Ջա՛լ արմանալու:

Շինշատի ծառ բահամ Էկած, շենքըդ տաշիլը ինչ կոնե.
Էրանի Է քու տիրուչը, յադին յաշիլը ի՛նչ կոնե.
Էրէարդ խասա մուրսա՝ դալամ քաշիլը ի՛նչ կոնե.
Կարմիր ու կանանչ ու ճերմակ, սարիսար ա՛լ արմանալու:

Դու՛ն հիշտ դիմիշ ա՛նելու չիս, ճրրաք վառած, դրժար ճարած.
Օվ օր Էրեսըդ կու տեսնե, խիլքը կու դառնա շրվարած.
Անգին յաղութ, անգին ալմաս, բոլորքըդ ջավահիր շարած.
Սկանդարի Ջուլդարեն թողած՝ ջրնաղ հեքալ արմանալու:

Համաշա սեյրան իս անում, վարթ ու մանուշակ թաղում իս.
Շուշա-բըրուլե գուլաբդան բերնեդ վարթաջուր մաղում իս.
Թաքավորի քաշի ջիղա, օսկե թիլըդ շաղմաղում իս.
Հուրսուրդի ձեռիցը փախած ջեյրան, մարալ արմանալ:

Յա՛ր, քիզանից հիռանալրս մեռնելուս վըրա դրժար ա.
Էշխիցըդ Մեջլում իմ դառի, ի՛նչպես ա՛նիմ ինձի չարա.
Ավելի չէ Սայաթ Նովեն՝ քիզի ծառա ու նոքար ա.

Նրբանից ձեռքը քաշիլը՝ շատ ա էտ, լա՛լ արմանալու: